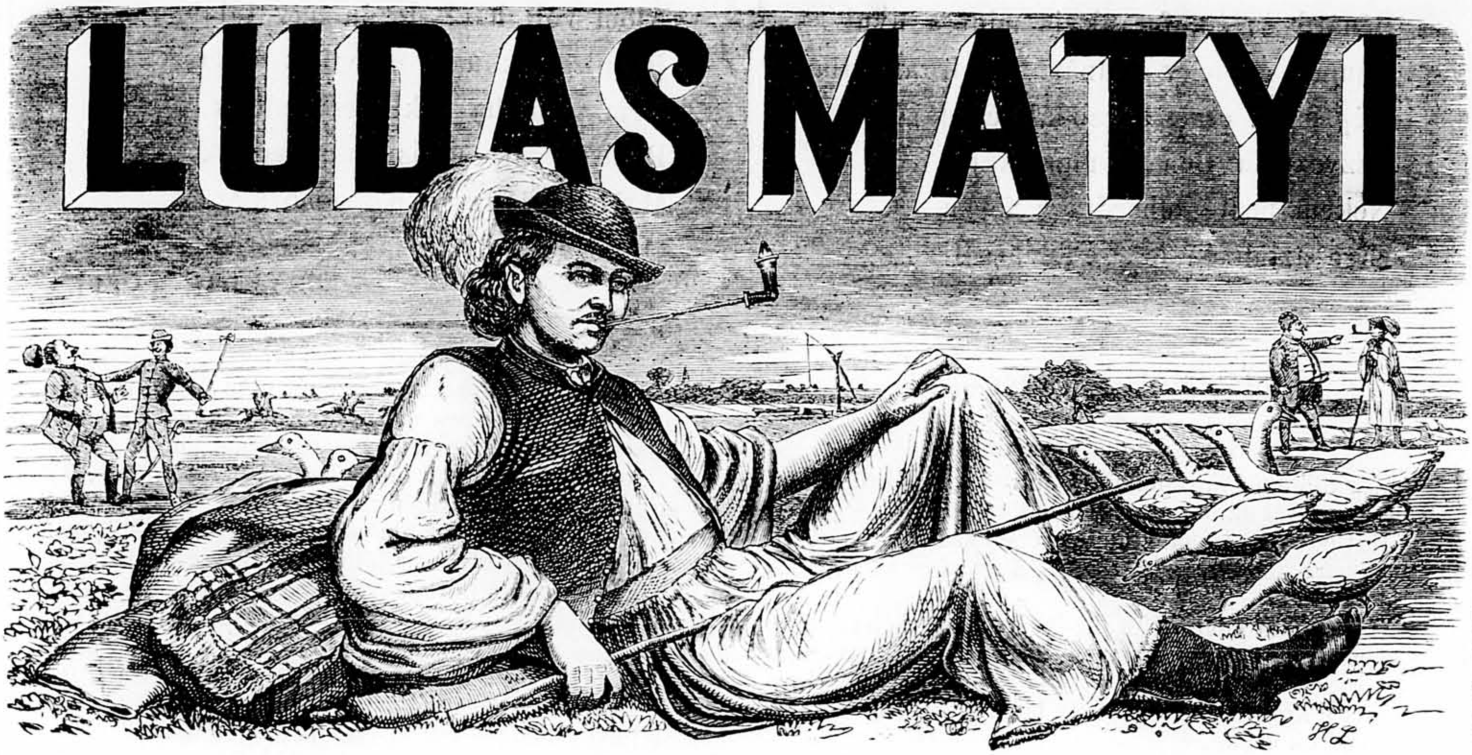

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára **3** hóra csak **egy** forint.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, nov. 10. 1867. 32. szám.	**Gyüjtőknek** öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Egy kis nyalánkság a Deák katonáinak.

Jött a porosz roppant seregekkel
Ágyukkal és gyutüs fegyverekkel . .
És kiálltunk bátran a harcztérre —
A közösügy dicsö védelmére . . .
Mindegyszálig . . az egész ármada!
Magyarország csatára kész hada

Andrássy! a hadügyér vezényelt —
Mint Görgei! ügyes taktikával,
Csatárlánczot velem képeztetett —
Egyetlenegy közharczos fikával.
Bénárd fütta a harczi indulót . . .
Nem trombitán, — de csak harmónikán,
Gelich pedig mint nehéz lovasság;
Atakba ment egy kancza paripán.
És az ellen megfutott elötte . . .
Assermann! mint tüzér hátba lőtte.

Ujjongánk már a győzelem felett,
Pedig hát az ellen csak cselt vetett;
A mint látta, hogy csak **öten** vagyunk:
Kik utánnok üldözve rugtatunk —
Nagy lön neki az ő bátorsága . . .
Megfordult . . és rögtön nekünk vága.

Vezérünket egy átkozott kurta . . .
Lábu burkus nyárssal agyonszurta.
Gelichnek meg a fülét lötték el —
Ólomból vert gombócz töltelékkel.
Assermann is nehéz plezurt kapott . . .
Egy porosz-ló inába harapott.

A seregből már csak ketten valánk —
A kik **szűzen** megretirálhatánk,

Bénárd és én, futánk is mint a nyul . . .
Bumm . . ! egy granát! óh irgalmatlanul
Képzeljék csak a csodák csodáját . . . ?
Öszvezúzta Bénárd muzsikáját.
Nekem pedig elhordta a fejem . . .
Erre aztán én is . . . **felébredtem.**

Álom volt hát? de én ugy találom:
Reánk illik nagyon ez az álom.
Nem tréfa ha neki keseredünk,
Papiron áll csakis hadseregünk.
Majoritás! ugy-e e szomoru?
Öt legénynyel tréfa a háboru.

LUDAS MATYI.

Ludas Matyi csevegése
és
Besze János beszéde.

Már többször interpellálták Matyit a vidékről, hogy mért nem referál az országgyülésen történtekről?

Hát édes atyámfiai! annak épen száz oka van, kilenczvenkilenczet itten elhallgatok, a századikat pedig.. nem mondom el.

Hanem hát előfizetőim kedveért hébe hóba ezután még is csak megteszem azt a barátságot „hogy csak ugy dióhéjba szoritva“ csapok egy kis referádát; megkisértem, lehet e kevés okos szóval sok badarságot elmondani?

Kezdjük el hát.

A hevesi ügyben öt nap óta tart már a heves harcz a garibál . . . akarom mondani: a tigrisek és kvótafalók között.

A baloldal hatalmas 48-iki ostromágyukat szegezett ki a megyék védbástyáiról a 67-es miniszterium ezen közösügyes parlamentáris kormány futó sánczaira.

A kuruczok nem tágitnak, a labanczok pedig nem engednek.

Inter duos litigantes — aztán — tertius gaudet. — vagyis a gyöngébbek kedveért magyarán mondva: ezen tigris és bárány harczban a miniszter urak nevetnek a markukba.

Eger bástyáiról épen e pillanatban öntötte nyakon Tallérosi Zebulon egyik aranyszakállu miniszter tanácsost forró olajj . . . majd mit mondok . . . forró humorral, ki rá akart olvasni Pestmegye bimbasájára . . . mint juhász a bürgére, midőn feláll Besze János! a majoritás hatalmas brugója és olyan tréfás diktiót drukkol ki a hallgatóság mulatságára, minőt még nem hallott az akadémia palotája! Tréfás diktiónak tréfás lapban a helye.

Matyi olvasói — megvagyok győződve — szivesen veszik kivonatban is ezen humorteljes szónoklatot. No de halljuk a szónokot magát:

„Tisztelt képviselők! Viszontagság teljes politikai hosszu életemben azt tanultam meg, hogy ugrás a természetben nincs, — hanem én ezuttal, ha megengedik még is ugrom egy nagyot. *(brávó . . . hadd lássuk.)* Uraim! Tisza Kálmán és Ghiczy Kálmán a megyei autonomia mellett annyi kincset leraktak már vezérszónoklataikban hogy bizony Deák Ferencz és Somsich Pál is aligha birná a hátán elczipelni, ha porczióba lehetne kötni, mint a kvótát. *(derültség.)*

Uraim! a hevesi dinye oly édes . . . *(ha ha ha)* . . . pardon, megbotlott a nyelvem . . . tehát uraim! a hevesi kérdés oly kényes, hogy ahoz óvakodva kell szólani és jól megfontolva *(egyhang: mázsálva)* kell cselekedni, mert országszerte mindenki részt akar venni a közösügyekben *(hó hó . . . pokoli lárma és zaj . . . kling klang! az elnök csenget.)* legalább a mostani országgyülés majoritása igen. *(balról: óh a már más . . .)*

Uraim! 18 évi hosszas szenvedés után *(valaki az oszlop mellől: benőhetett volna már a fejed lágya.)* midőn a nép kifáradt már reményleni, hogy honnan jön az üdvösség . . . öszvejöttünk mint munkás herék *(több hang: talán mint méhek?)* igen igen mint méhek s egész lélekkel hozzáfogtunk a közösügyi elaborátumhoz. *(élénk helyeslés a jobb oldalon.)* Midőn már jól ment volna minden, láttuk hogy a kultuszminiszter hogy okoskodik a népnevelésen? a kereskedelmi miniszter hogy köt szerződéseket *(több hang: a zsidókkal)* a pénzügyminiszter pedig mily elrettenthetlenül kinlódik a státusadósságok közepette *(általános helyeslés . . . igaz, tökélletesen igaz.)*

Midőn mondom ennyi élet pezseg a kormányban, akkor zendül meg egy hang a külföldről és szétterjed a házában, s e hang Kossuth Lajosnak hangja . . . *(dörgö éljenzés, éljen! éljen! éljen! csak ugy hull az aranyozás a terem plafondjárul, csak az aranyszakállu miniszter tanácsos pisszeg.* Engedjék meg uraim hogy e név mellett kissé felmelegüljek. — *(több hang: akár el is olvadhat.)*

Azon órától kezdve *(itt szónok ellágyul)* midőn Kossuth Lajos a világosi napok után *(Görgei, ki a karzaton egy oszlophoz támaszkodva fogait piszkálja a világosi szóra fülelni kezd s minden szem, zwikker és látcsö felé fordul, de ö vakmerö katona . . . a kereszttüzet pompásan kiállja anélkül, hogy az oszlop mellöl megretirálna.)* mondom a világosi katasztrófa után bucsucsókot nyomott homlokomra, mondván: *(itt szónok egészen elérzékenyül s könyei öklnagyságban potyognak a zöld posztóra)* „ott a más világban ismét látjuk egymást“ *(derültség.)*

Ezen perczig soha el nem hagytam ötet *(a baloldalról: jól tette.)* mert olyan embernek tapasztaltam, kinél nagyobbat sohasem láttam. *(igaz igaz . . . derék hogy kivallja.)* Hazáját anyira szeretö ember volt ö, hogy bálványimádóként követtem mindig . . . *(a szónok atilláját megrántja egy jobboldalista sugván: Jancsi! elég lesz már a dicséretből . . .)* mint az árnyék. — nem fájt a halálos itélet kimondása után a kiszenvedett hét esztendei börtön, mert meggyöződésem szerént oly embert követtem, ki ha meg nem menthette is a hazát, de lelke tiszta szándékában boldoggá akarta azt tenni. *(balról: ugy van.)*

Kezdtek idők özben nyiladozni a börtönök ajtai *(ah! minö kisértetes hang)* és Erdély lakosaival népesitettek meg, kik az erdöre kimenének Török és Várady! felakasztatása után, népesedtek a börtönök az aradi egész klastrom befogatása által és a beküldött dollárok által okozott zavarok következtében. Biztam és hittem. Hittem hogy ez a politiko diplomatikus sakkjáték elleneinknek mattot adand, és a pionoknak *(valaki közbe vág: talán spionoknak!)* kiknek elöbb vagy utóbb elkell veszniök. Hallgattam uraim! és elnémultam *(egy malitiozus hang: bár most is azt tenné.)*

De uraim! *(halljuk, halljuk! — nem halljuk, hangosabban)* midőn sikerült a nemzetnek a nép nyomorán enyhiteni, most midőn Európa figyelmét ránk kezdi feszíteni *(helyeslés a jobboldalon)* midőn nehéz mesterség a bizalmat fenntartani *(brávó a baloldalon)* ilyenkor hintegeti ő közzénk az e g y e n e t l e n s é g konkolyát? *(helyeslés jobbról.)*

Hát mért nem jött haza mint Perczel és Klapka! *(egy hang a szélső baloldalról: és Pulszky!)* De ha már ott maradt, a hova hiszem ez igénytelen hangok is elhatnak *(persze hogy el . . . hisz épen azért adja ki Matyi ezt a beszédet, hogy oda is elhassanak)* én arra kérem őt hagyjon magunkra. *(zajos helyeslés a jobb oldalon, zugás a balon.)*

Uraim! az egész mostani bajnak és vitának ez a a kutforrása, innen kerekedett minden. Szabadon beszélgethet, tanácskozhatik, representálhat, buzgólkodhatik, politizálhat, javaslatokat tehet, feljajdulhat *(derültség jaj . . . jaj . . .)* panaszolhat, mindent tehet a megye . . . de uraim! midőn a konkoly *(na na)* a külföld hatalmas védszárnya alatt hintetik, találkoznak oly vámpir lidérczek *(zajos derültség, óh óh . . . pokoli szörnyek!)* kik azt — már t. i. a konkolyt — a nagy név fénysugarával sietnek a nép keblébe széthinteni, hogy pedig beboronálhassák e tettüket, hogy a sárkányfogakat *(tigriskörmöket)* megteremhesse, ráboronálnak az országgyülés majoritására, s minden képzelhető rágalmakat és koholmányokat költvén *(nagy zaj a szélső balon — halljuk . . . igaz . . . a jobboldalon)* mételyt hintenek a nép keblébe *(szónok Böszörményire mutat . . . zaj . . . dologra, rendre, zajos helyeslés a jobb oldalon mialatt szónok megpihen.)*

Midőn azután az ily agitátiók faluról falura mentek, az ördögi machinatiók *(nb. ezt a kitételt a Pesti Napló kihagyta a szónok beszéjéből)* megfészkelték magukat Eger városában *(Hangos hahota.)*

Eger városa aztán, hiszem, hazafias buzgalomból, melyet már megmételyeztek az ilyen konkoly hintegetők, elkezdett nem engedelmeskedni *(egyik hevesmegyei képviselő . . . jól tette . . . a nyüstyit.)* ekkor aztán mit tehetett a magyar felelős kormány, mint azt a mit cselekedett? *(helyeslés a jobb oldalon.)*

Ha azon tiz képviselő — kik a kormányt vád alá kivánják helyezni — jobb programmot tud, mint a miénk, lépjenek fel vele *(jobbról: ugy van, helyes)* ha meggyőznek mindjárt átmegyek hozzájuk tizenegyediknek *(Nevetés, zaj, derültség, szélső balról: nicht accept . . nem kell)*

Ezzel uraim! befejeztem volna *(többen ideje is már)* csak arra az egyre kérem még a tisztelt házat, hogy a régi mult régi bibliáját ne forgassuk. Uraim! ha a baloldalnak tetszenék a 48-ban *(és 61 ben)* mondottakból fejünkre olvasni egyenként, valójában nem igen szivesen vennők. *(Nagy tetszés a baloldalon.)* Azért jobb ha a multra fátyolt vetünk. *(brávó! brávissimó!)*

Eredeti levelek.

XXXVIII.

Szerkesztő polgártárs!

Sok mindenfélét olvastam már az ungvári véres választásról, de az mind lárifári. Sajnálom, hogy a magasabb politikát egyedül nekem kell fölfedezni benne, ki személyesen vezettem az egész csetépatét.

Uraim! politikai celebritások! nem az itt a kérdés, a magasabb politika fogalmai szerint, hogy mit lött a katonaság? hanem az, mért lött? Mert, hogy nem vadászaton és nem holmi foglyok és verebekre lött, azt mindenki tudja, hanem lött épen nem pecsenyének való emberi és asszonyi állatokra. És ez menthető. Menthető uraim! polgártársak! menthető pedig épen magasabb politikai szempontból, ugyanis:

Magas szövetségesünk az osztrák hadsereg, már a legrégibb idő óta folytonos üldöztetések között él. Bár melyik ellenség támadjon reá, neki hátrálni kell, még pedig magasabb politikából, t. i. hogy az ellenséget a birodalom szivébe csalja és ott egy csapással semmivé tegye, mint Benedek akarta. Fájdalom! e csoda azonban még nem mutatkozott, — hanem él bennünk a remény, hogy egyszer csakugyan megérkezik.

Igy tehát a birodalom szivében levő ellenséget a békés választó polgárokat, még eddig nem sikerült más hatalom határára szállitani, kellett tehát gondoskodni arról, hogy idebent veressenek le.

Továbbá az utolsó ütközetek alkalmával magas szövetségesünk, az ellenség folytonos csalogatása közben nem ért reá, hogy fegyverét kisüsse, hogy tehát a fojtás bele ne rozsdásodjék a puskába, azt okvetetlen ki kellett löni, mivel pedig ugy a golyó, mint a fojtás pénzbe került, azt elvesztegetni nem szabad csakugy puffra, okvetvetlen méltó tárgyat kellett tehát keresni a golyó számára; — de még mást is mondok, derék szövetségesünk, a legutóbbi ütközetek alkalmával oroszláni bátorságát elvesztette; már pedig a politikai combinátiók háboruval vajudnak s magas szövetségesünknek okvetlen szüksége van az oroszláni bátorság feltalálásra. Ámde kérdem, hol találhatná azt meg másutt, mint épen a fegyvertelen ellenséges választó polgárok hátán, kiktől csakugyan nem köteles félni. Végül szükséges, hogy a hazai polgárság is szokva legyen az ily békés háboruhoz; — mert nem tudja senki, mikor lesz felállitva a nemzeti hadsereg, már pedig megtörténhetik, hogy valamikor ellenséges háboru is fog beköszönteni.

Mindezen magasabb politikai okokból tehát önként következik, hogy minden további vizsgálat szükségtelen az ungvári törvényesen végbe ment képviselői választásra nézve, képviselőnk Kandó miniszter tanácsos ur mihamarább verifikálandó az országgyülés majoritásának szavazata által.

Szerkesztő polgártársnak magasabb politikusa

V e z é r l é

három próbás Kandóista.

XXXIX.

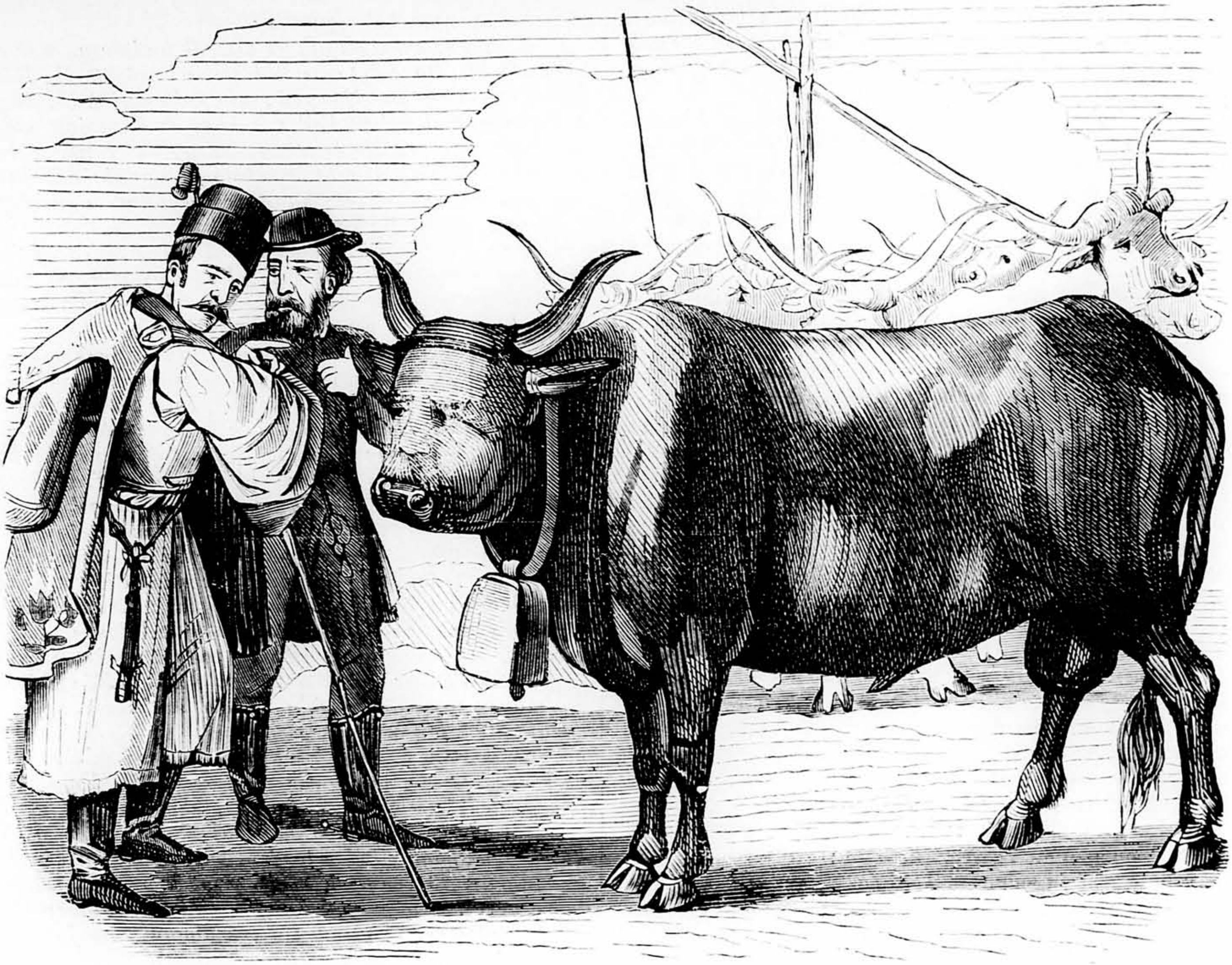
Téns uram!

Istenem uram! anyi sok okos ember egy rakáson, mint amennyi Pesten abba az ország házába össze seregllett, mégis csudálatos, hogy meg nem tud egyezni a felett hogy mi hát az igazság?

Már én a magam bojtár eszével el nem képzelhetem azt, hogy miképen lehet a világon olyan ember, ameik a maga jövöltának erövel ellene tud szegülni akkor, a mikor épen az alkalom a kezébe van, ép ugy képzelem én azt, mint mikor a neki makacsult gyermek a jó ebédnél azt mondja, hogy már most csak azért sem eszik.

Ismertem én egy olyan tehenet Ujvároson, a mely ugy hozzá szokott a szalmához, hogy mikor a fáin jó luczernát tették elibe, hát nem evett belölle, bizony hát látom én, hogy még az emberek közt is akad olyan, a meik jobban szereti a szalmát mint a luczernát; — na de hiszen hadd rágodjék rajta, hanem olyan bolondot meg ne kivánjanak ám azok a szalmás emberek, hogy más is arra kapjék gusztust, mert én bizony más kedveért nem leszek se tehén se tinó.

A falu bikája.

Állatorvos: Nini, gulyás gazda! ez a bika mindig ilyen szokott lenni?
Karakán Marczi: Bizony doktor ur! mióta a marhavész tart, az öreg Francz mindig ilyen bus — alkalmasint bele esett ebbe is a kvóta dög.
Állatorvos: Akkor hát le kell **bunkózni**.

Ni téns uram! az a jobboldal ott az országgyülésen honnan vette azt a nevet hogy j o b b o l d a l? mert mink itt a vidéken nem olyannak ismerjük ám, vagy tán meg kék ükeméket kóstolni elébb, mint Bécs városában szokták az embert körülnyalni; oszt hát nem tudnak azok az urak egyebet mint szavazni, abban áll a virtus ü kigyelmeknél; bizony ha már számra nézve sokan vannak, legjobb volna ö kigyelmeknek elmenni most Rómába, pápa katonájának, ugy is azért harczolnak ott is most, hogy jobb dolga lehetne már valahára a szegény elnyomott népnek, oda kell hát menni szavazni, csakhogy ott a voksolás puska szóval történik, mán pedig kötve hiszem lássa kigyelmed! hogy hát mán ha épenségesen Deák téns uramra kerülne a sor, vagy akármeikre ott a jobboldalon, reá szánná magát utoljára is az ilyen szavazásra.

Csak látom én, hogy nem nagy tudomány kell a mostani világba ahoz, hogy valaki képviselö lehessék, mert legelébb is az a födolog hogy szegödjék a jobboldalhoz, azután meg csak szavazzék mindennap mikor parancsolják. — 5 forint napszámot meg zsebre rakni nem nagy bölcseségbe kerül, teremtuttse magam is eltudnám végezni ha rá vinne a lelkiismeret; de hát ugy látom én jobbnak hogy jobb nekem még is itt a magam gulyája közt lenni mint ott.

Hát kérem téns uram? miféle barát már osztán az olyan mint az a faranczia császár, hogy most ugy bolondjába rá ront a talián királyra, a kiér az elött ugy nyakra före hadakozott; pedig hiszen sógorok volnának a mint én tudom. Na de az is igaz, hogy pápa ü kigyelme meg ides komája Napoleonnak, és hát vajjon nem arra sandit-e ö keme hogy az oreg koma a kinek se felesége se gyermeke, hát majd jó örökséget hágy a kis fiára? Nagy uraknál a sógorság lássa kigyelmed téns uram! olyan, hogy egy helyett száz is szokott lenni, az igazíndit oszt az ördög se tudja hogy hát meik, azt mondják

A vármegye basája.

Miután a koordinált vármegye bimbasája rendbehozta volna a megye szénáját, édes nyugalomra hajtja fejét és leghőbb vágya megtestesülésétmeglátja . . . **álmában.**

---

azt, hogy sógorság komaság nem nagy atyafiság, — a komának is akkor van oszt becsülete ha sok pinze van, ilyen a világ sorja.

Na de se baj igy is csak megilünk hóttig, azután meg magamnak is kevés gondom lesz a világra.

Karakán Marczi
gulyásbojtár.

Tigriskörmök.

Egy jobboldali meg egy baloldali képviselő a napokban elcserélték egymás kalapját s a cserét a jobboldali észrevevén, mondja a másiknak: „ugy látszik hogy körülbelül egyforma fejünk van.“

— Hó hó . . . — tiltakozék a tigris — megengedem hogy egyforma k ö r ü l, — de b e l ő l aligha.

Szabolcsmegyében a nádudvari járás Kállay Ödön helyett uj képviselő választásra készülvén, a bizottmány ez ügyet a képviselőház elé akarja terjeszteni, hogy szavazzák meg, miszerént b a l o l d a l i t válasszanak e vagy D e á k p á r t i t?

A P e s t i N a p l ó t, I d ő k T a n u j á t, F ü g g e t l e n L a p o k a t és H i r n ö k ö t buzgó hivei öszve gyüjtögetik a nagy bőjtre hogy megfőzzék és megegyék.

Ha csak ugyan sokan rá találnak kapni ezen takarmányra, bizonyosan kiüt a s t o k f i s r i b i l l i ó!!

A majoritás tehát a hevesi ügyben csakugyan a kormány részére szavazta meg az igazságot?

No legalább ennek az öt napi disputának még is lett annyi haszna, hogy a szavazásból megtudtuk hány képviselő huzza az 5 forint diurnumot, potyára anélkül hogy azért m e g s z o l g á l n a. Hány hát no? csak 114.

Történeti adoma.

Régen volt, ekkor még közösügy sem volt, se Bach, se Smerling rajtunk nem lovagolt; — emberséges török basák szedték a harácsot executió nélkül.

A jenei biró bevivén az adót a simontornyai basához s beszámolván hazafelé készült, midőn azt mondja a basa:

„Megállj te hitetlen gyaur! tudom hogy szeretitek azt a bóditó medicziuát, a melyért a próféta soha sem bocsát be a paradicsomba, — látom a veres orrodról te hitetlen, hogy te is megiszod, ha soha nem látod is a próféta fényes arczát“ — azzal behozatott egy hatalmas kancsó simontornyait s egy nagy poharat tele tölte.

„Nosza hitetlen igyál“ kinálá a basa a birót.

A biró emberségtudásból csak félig itta ki. A basa tovább kinálta:

„Nos hát mért nem iszol többet, talán nem jó?“

— Köszönöm nagyságos basa igen jó. —

„Nohát miért nem iszod ki egészen?“

— Mert nagy a porczió — (már t. i. a bor.)

„Ugy, hát az a bajod gyaur! no Allah árnyékozzon be, hát csak igyál, elengedem felit.“ Azzal tele tölteté a nagy poharat.

Ismét csak félig itta ki a biró.

„No miért nem iszol khádi! hisz lehet már kedved, elengedtem már a felét?“

— Köszönöm nagyságos basa! de rendkivül nagy a porczió.“

„No hogy a dzsinek hordjanak el te hitetlen, hát elengedem még a felinek is a felit, legyen kedved igyál“ ismét megtölté a basa a poharat s a biró megint csak félig itta ki, és ismét engedett a basa, utóbb maradt is nem is a porczióból, meg a kancsó is kiürült.

A mi dolegatyusainknak is igy kellett volna ám k v ó t á z n i Bécsben, akkor azok is olyan kedvvel jöhettek volna haza, mint a jenei biró.

* * *

Erővel elakarta görhes lovát adni a czigány de az alku nehezen ment. Az egyesség alatt arra megy egy másik czigány, rá kiált tehát a more:

„Héh dáde, dicsird má te is na est a paripát, én már nem gyézsem dicsirni, meg nekem nem is hisnek.“

— Eb dicsiri — felel a dáde — t e g n a p is e g y n y u l a t f o g t á l r a j t a, abbul se adtál egy falatkát se. —

Az 1825-iki diéta követei által alkalmazott közmondások.

(közli Bernát Gazsi.)

A . . . y. Árva marad árva, ha nem segitnek rajta.
Z . . . l. Csak az alacsony lélek szokta a maga dolgát a haza palástja alá dugni.
Sz . . . cs. Mást gondolni, mást tenni, nem illik egy magyarhoz.
R . . . cs. Nem azért van küldve a követ hogy hallgasson.
B . . . gh. Nem mindig igaz az, szólj igazat betörik a fejed.
G . . . cs. Lassan menj, tovább érsz.
M . . . y. Felügyelet mellett a gyenge csemetéből idővel árboczfa is válhat.
Gy . . . i. Ha az órát föl nem huzzák: nem jár.
P . . . y. A tölgyet sem vágják le egy csapással.
U . . . cs. Hidegvér, megfontolás, gyakran többet ér a tüzességnél.
B . . . y. A kis fazék hamar felforr.
T . . . ts. Sok kisebb jó tanácsból nagy jó is keredhet.
H . . . r. Plátó tanitványi hallgatással kezdték a tanulást.
L . . . y. Akárhogy mossák is a szerecsent, mindig fekete marad az.
R . . . y. A néma követ káros a hazának, terhes a megyének.
B . . . y. Csak a tiszta hazafiság adhat „mersz“-et.
N . . . k. A szabadságot csak szabadon lehet védelmezni.
R . . . y. Lassu viz partot mos.
B . . . y. Jobb nem tudni, mint nem akarni.
M . . . cs. Nem minden követ, követ valamit.
N . . . y. A rosz s vén muzsikus mindennap egy nótát felejt.
Cz . . . i. Rosz ember az, a ki többet tesz, mint amennyi tőle kitelik.
V . . . z. Sokat kárál a tyúk, de keveset tojik.
M . . . y. Az elaggott oroszlányon még a szunyog is ki fog már.
Sz . . . y. Nem minden nagy testben van nagy lélek.
A . . . y. Az ország havasiban is terem meleg szivü hazafi.
Cs . . . y. Akarja a szarka, de nem birja a farka.
R . . . y. Nem mindig jó magyar az, ki jól beszél magyarul.
Sz . . . y. Kis ember is adhat nagy tanácsot.
S . . . g. Nagyobb a füstje mint a pecsenyéje.
Sz . . . e. A kakas is ur a maga szemetjén.
K . . . ts. Fából sohasem lesz vaskarika.
B . . . ö. Mellékut nem mindig vezett czélhoz.
P . . . y. A ki elébre néz mint a hová lép, gyakran megbotolhat.
T . . . y. Könnyebb ökröt hizlalni a zöld mezőn, mint törvényt javallani a zöld asztalnál.
G . . . y. A nyul se szaladna, ha nem félne
P . . . cs A milyen a tanácsadó, olyan a tanács.
V . . . y. Közép uton járni legbiztosabb.
P . . . cs. Régi viczispán is lehet gyenge törvényhozó
P . . . cz. Nem minden ember vág oda a hova néz.
Sz . . . p. Deáknyelven is elfogadható volna a jó tanács.
H . . . s. Ha nincs gyantázva a vonó nem szól a hegedü.

Kurucz hangok.

VIII.

Kormánylapok azt hirdetik:
Rajtunk a nagy áldás?
Szérü dusan adott buzát, —
Bor, gyümölcs, pénz és szabadság . . .
Több mint a fogyasztás.

Nem ezt mondja Ludas Matyi!
Ő azt hirdeti hogy:
Hol kenyér van, zsir hiányzik,
És sok szegény már is fázik';
Nem csupán csak tüzelője . . .
De türelme is fogy.

IX.

Adott isten egy kis lőrét . .
S a szüretnek vége;
Majd eljö a magyar fináncz
S elkezdödik a quóta tánez
Az adó fejébe!

Kevés a pénz . . bor van elég,
Csaknem vesztegetik,
Zugolódik is a gazda:
Mért kapáltam ilyenadta?
Hisz az akcziz a termésböl
Alig hogy kitelik.

X.

Furcsa világ ez a mai . . .
Róla ellehet dallani:
Némelyeknek elég téres,
Friss, szellözött, egésséges, —
Másoknak meg szorult bajos . . .
. . . Felette sok a panaszos.

Hanem van annyi érdeme . . .
Hogy forgandó a kereke.
Örül ennek az elnyomott
Mert reménye támad . . .
Zsarnok! jó lesz meggondolnod
Holnapra mi várhat?

Bodrogi Jónás.

Pattantyú.

Hallván a tiszafüredi kálomista uj pap, hogy az ur vacsorájához, Józsa Gyuri szokta adni a kenyeret és bort, elmegy hozzá a legelsö ünnep alkalmával s felkéri, hogy sziveskedjék a szokott keresztényi kötelességet teljesiteni.

„Már megengedjen tiszteletes uram — felele Józsa Gyuri a papnak — de én azt tartom, hogy az olyan ur, kinek se kenyere se bora, ne adjon vacsorát.

Adomák.

Fitymálta a kereskedő a falusi gazda irtott buzáját, hogy annál inkább lenyomhassa az árát, mondván:

„Hiszen atyámfia! rozs is van ebben a buzában.“

— Van ám az is.

„Konkoly is sok van benne.“

— Bizony van abban az is. —

„Talán bolond kend, hogy mindenre igent mond?

„Nem vagyok biz én, hanem csak az urnak segitettem hazudni.

Nagyban huzakodtak a követválasztók, pedig mind a két fél jelöltje olyan pecsovics volt mint az X.

Azt kérdi az egyik a másik ellenpártitól:

„Ugyan mit is ütjük, verjük mi egymást ezekért, hisz egyik olyan quótás mint a másik, egyik 19 a másik egy hijján 20.

„Hm! barátom! — felel a másik kortes — mi azért harczolunk a miénk mellett, hogy ennek nincs nagyon sok esze, ez legalább nem ronthatja el a 48-at, ha akarja se.“

Ajánlandó példa — a bekövetkezendő követ választásoknál.

Néhány vármegye karakterizálása

ebben az alkotmányos boldog világban.

(Csalán Pétertől.)

Bihar.

Régen gyül a felhö, nézi nézi Bihar!
Fedél alá fiuk! utólér a vihar.

Borsod.

Ne menj oda kormány! ott van a te borsod,
Mely még nagyon sokszor elcsavarja orrod.

Fehér.

Fehérvármegyének békét jelent szine,
Fehérlobogóval a közösügy hive!

Szabolcs.

Nemes Szabolcsmegye totál három próbás,
Közösügyben elsö . . nagyhatalmu kvótás!
Hijába hasztalan minden futás lótás.
A hazafiságban szerencsétlen flótás.
Kossuthra kacsintgat s a kormánynak hódol,
Beust uramnak Bécsben kezet lábat csókol.

Heves.

Hogy Hevesben a vér nem vált még **savóvá**:
Teszi ezt a **biztos** kézzelfoghatóvá.

Szatmár.

Nem reményl a mától semmi jót sem Szatmár!
Mert itt még a svábok is azt mondják: „zatt“ már.

Pest-Pilis és Solt.

Noha a kormánynyal csakugy koordinál:
Az orránál fogva hurczolja Nyári Pál
Hanem be is vitte Pál ur a krédóba...
Nyakig uszkál most a közösügyi szószba.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Ni ni szomszéd! ott volt az országgyülésen midőn Csernátoni beszélt?

Iczik. Persze hugy utt vultham.

Mihály. Hát aztán oly rosszul beszélt volna a mi követünk, mint amint az Esti lap meg a Pesti Napló.. kifigurázza?

Iczik. Thodja kend Mihály! Csernatunyi egy becsölletes magyar hazafih, a lelkhe valuságus égü spiritöz, a thullah...? nu a thulla hallja khend csipüs egy folánkhus s azért nem tetszik sukaknak, khölönösen a jusbuldalisthāknak, kiknek már igen suk paprikást thürt az urruk alá. Csernatunyi thodja khend, ha uljan bügüje vulna mint a Jánus Beszének, ha ulyan elüadása lenne mint Modarásznak, soloch lében... extrafäin egy szunuklathut thodna tartani; — de nekhi hallja khend az a legeslegfübb baja... hugy gyenghe a thödeje...nem thodja khiáltani, a jubbuldalisthāknak pedig csak a khüll, khi lebirja üket khiáltani. Azért is hijába viczczeli üthet a pesther Naplu — hugy ghundulta Csernatunit vuntcsüvő 24 funtus ágyónak, hát pedig csakh kócsi poskha s az is csüthürtüküt adta; mert a herr baron Kemény sem bumbardirozza valami keményen a szunuklatban sütt épenségesen arrul nevezethes a her barun, hugy miutha az urszággyölést megnyithutták, ü az egyetlen egy khipviselü, khi még egyet sem kukkhantutth thübbet, mint „ja“ vagy „nein“ pedig a herr baront nagyun ukhus embernek thartják lássa kend.

Mihály. Az igaz, magam sem hallottam még a szájából egy árva betüt se, megkellene instálni, hogy peroráljon már egyszer, hadd lássuk mit tud, mert én azt hallottam a báró urról, hogy tiz sort elnem tudna mondani könyv nélkül, ha csak előbb fel nem vágnák a nyelvét mint a szajkónak. Azt hallom szomszéd! hogy a mult kedden, mikor Böszörményi azt a hatalmas beszédet mondotta, miből a muszkavezetők is érthettek egy keveset, Görgei is ott gebeszkedett a karzaton, uramfia! hát mit keres az az országgyülésen?

Iczik. Mit kheresett hallja khend? hát bemotatta magát hugy még ü is él, — uszthántég azt is halluttham, egy jubbuldalas barátja khérdezte thülle másnap, Arthür pajthás mi járatban vagy Pesten? és Gürgei a minisztther thonácsus ornak azt felelte vulna: hugy ü mustan valami gseftet akarja csinálni.

Mihály. No az a gseft bizonyosan olyan lesz, mint a 49-i volt, — talán már megint elakarja Magyarországot gseftelni. No csak azt lesse ... nem bizzák ám többé ebre a hájat.

Ludas Matyi gyorspostája.

Ott van ni — ehol la!
Rugja meg a devla,
Hát már ast ki hinné
Ki gondolta volna?
Hogy Garribandié
Ne lehessen Róma!
Jaj! jaj! jaj! baj! baj! baj!
E már ostán ugyan
Fatális egy eset.
Mindent hisek én már
Lám a tekintetes...
Vitézslü nemzsetes
Pest Pilis Solt megye
Is hasára esett.

Tisztelt gyüjtőink: Nagy Ignácz és Győrffy Iván honfiak fogadják szives köszönetünket.

Grimm Jakab jegyzö urnak N. K.tára: Adomákra czáfolatot irni nevettséges dolog, különösen, ha nincs kiirva a helység és a személy neve. Ha nem vemhes jegyzö ur! ne vegye magára. Ki a tréfát nem érti, magát leginkább sérti.

Farkas Gyula urnak Csányba: Utánnéztem a lap elmaradásának s a főkönyvben ugy találtam, hogy tisztelt honfinak a 13-ik számtól a 26-ig járt csak lapom, mivel csak évnegyedre történt előfizetés.

A Tisztelt reklamálóknak; Gyakran a miatt késik a reklamált szám, mivel még a m. k. postahivatal sok helyt oly rendezetlen, hogy a Ludas Matyinak szánt levelet elküldi Bécsbe Ludasi Mórnak, ki már szinte nem lakik Bécsben, levén a pesti sajtó hatóság elnöke.

Beke Dániel urnak Dörgicsén. A Ludas Matyi előfizetési ára negyedévre 1 frt, sziveskedjék még 50 kr. beküldeni.

Értesités.

Azon szerencsés szerencsétlen helyzetbe jutottunk, hogy a november hóban érkezett előfizetőknek már csak november 1-től fogva szolgálhatunk példányokkal.

A kiadó-hivatal.

Rajzoló Ujházy. | Laptulajdonos és felelős szerkesztő: MÉSZÁROS KÁROLY. | Metsző Horváth.

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.